

## Hồi Thứ Sáu

### Phụng Hoàng Tề Phi

**L**úc này hắc y lão nhân có bộ mặt xương xẩu đã chống tay ngồi bật dậy, con thương ưng trên vai lão vỗ cánh phành phạch và kêu liên tục. Hắc y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Người thấy không, con súc sinh của ta đã đói lắm rồi, ta bảo người mau đưa cho ta một quả.

Giang Hải Phong chợt hiểu ra, hắc y lão nhân này mua lê là để cho chim ăn. Bất giác chàng chợt nổi lên sự hiếu kỳ, chàng dịch mục quang nhìn qua, xem thử lão ta cho con thương ưng ăn như thế nào.

Lão nhân bán lê nhanh chóng đưa tới một quả, hắc y lão nhân chưa kịp nhận thì con thương ưng đã vươn cổ mổ lấy quả lê. Một chân đứng trên vai lão nhân mặc hắc y, một chân nó kẹp giữ quả lê, còn miệng thì mổ ăn, thoáng chốc đã hết sạch.

Hắc y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Được! Con bà người, đã hết đói chưa?

Con thương ưng dường như hiểu được tiếng người, nó kêu mấy tiếng rồi lập tức vỗ cánh bay vù đến thùng lê. Lão nhân bán lê hoảng hốt lui bước ra sau và ngã kênh xuống đất, lê trong thùng văng ra đầy đất. Con thương ưng ra sức mổ lia lịa, nhưng khốn nỗi nó không chịu ăn hết từng trái mà mỗi trái chỉ mổ một hai miếng. Thành ra lê vẫn còn, song tất cả đều bị bầm dập và đầy vết bẩn.

Lão nhân bán lê thấy vậy thì dở khóc dở mếu, lão kêu lên:

- Con bà nó! Người không muốn sống nữa à? Này, này... Người mau giữ con súc sinh của người lại.

Hắc y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Đúng! Đúng! Con bà nó, ăn như thế đã no chưa? Ha ha...

Lão nhân bán lê vừa dậm chân vừa kêu gào như khóc:

- Người đền lê cho ta.

Hắc y lão nhân thấy lão bán lê khóc gào làm nhiều người chú ý nên bất giác ngừng cười và nghiêm túc nói:

- Người kêu gào làm gì chứ? Chim của ta ăn bao nhiêu lê, người tính tiền rồi ta trả là được. Có gì mà người phải kêu gào?

Lão bán lê nói:

- Thế những trái bị đập nát và dơ bẩn thì sao?

Hắc y lão nhân lạnh lùng nói:

- Ai bảo người để cho nó làm đập? Người tự nhận là mình xúi quẩy thôi!

Lão bán lê nghe vậy thì nộ khí xung thiên, lão bỏ nhào tới chụp vào cổ hắc y lão nhân và nói:

- Đi! Chúng ta đi tìm quan phủ phân xử.

Thân hình hắc y lão nhân vẫn bất động, vẻ mặt vẫn tươi cười, nhưng dù lão bán lê đã vận hết sức, song vẫn không thể lay động đối phương được một phần. Hắc y lão nhân phá lên cười rồi nói:

- Đồ phế vật, như thế mà cũng muốn đánh nhau với lão phu à?

Lúc này có nhiều người vây lại xem náo nhiệt, một vài kẻ nóng tính, thích quẩn vào chuyện bất bình nên xông tới trước và quát:

- Đánh! Đánh! Con bà nó! Đánh chết hần đi!

Theo tiếng quát là thất quyền bát chưởng vung tới tấp đánh vào đầu hắc y lão nhân. Thế nhưng lão ta vẫn thản nhiên cười ha ha, dường như quyền chưởng của bọn người kia chẳng làm cho lão đau đớn. Con thương ưng thấy chủ nhân bị đánh thì đã sớm phát nộ khí, lúc này nó kêu lên mấy tiếng rồi vỗ cánh bỏ nhào đến.

Bọn người kia vốn chỉ là một đám ô hợp, nghĩa khí nhất thời, bọn họ thấy vẻ quái dị của hắc y lão nhân thì đã lo sợ, bây giờ thấy con thương ưng tấn công một cách dũng mãnh thì vội vàng bỏ chạy tứ tán. Tuy nhiên, chỉ sau mấy vòng chao lượn thì nó đã đuổi kịp bọn người kia và đánh cho bọn họ thất điên bát đảo. Kẻ u đầu kẻ sứt trán, nhất thời kêu khóc râm lên.

Hắc y lão nhân lớn tiếng nói:

- Được rồi! Được rồi... lão đệ. Đây không phải là chuyện của người, bọn chúng chỉ đùa với ta thôi, người chớ nổi giận như thế. Trở lại nào! Trở lại nào!

Con thương ưng tỏ ra cũng biết nghe lời, chủ nhân gọi như vậy thì nó lập tức đảo mình trên không trung rồi bay trở lại, đậu dưới chân hắc y lão nhân.

Hắc y lão nhân đưa tay vuốt vuốt lưng nó rồi cười ha ha, nói:

- Sao người lại nóng nảy như thế? Ăn lê của người ta rồi còn phá hỏng những quả khác, hại ta phải bồi thường cho người ta.

Trong lúc nói thì lão cúi đầu xuống sát mình con thương ưng, tựa như nói chuyện với bằng hữu vậy.

Mọi người xung quanh đều ngẩn người ra nhìn rồi xôn xao bàn luận, bởi lẽ đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy quái nhân xuất hiện ở nơi này và cũng chẳng hiểu hắc y lão nhân muốn làm gì.

Lão nhân bán lê lại vừa khóc vừa nói:

- Nhất định ngươi là thổ phỉ, là cường đạo, ngươi nuôi chim đả thương người khác thì tuyệt không phải là người tốt. Hôm nay ngươi phải bồi thường lê cho ta, bằng không thì ta chẳng để cho ngươi yên thân.

Có người còn thêm vào:

- Đi! Chúng ta đi gọi quan nhân.

Chẳng ngờ câu này lại khiến hắc y lão nhân phẫn nộ, lão trợn mắt quát lớn:

- Hồn láo! Kẻ nào muốn đi báo quan? Là kẻ nào? Các ngươi đem quan nhân ra hù dọa ta chẳng?

Mấy lời thịnh nộ này khiến cho bọn người kia hồn phi phách tán.

Hắc y lão nhân đứng lên, phúi bụi đất trên người rồi nói với thương ưng:

- Nào, lão đệ, chúng ta đi thôi!

Con thương ưng lập tức bay đậu trên vai lão ta, hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Ta vốn muốn bồi thường cho người hai quan tiền nhưng ngươi đã muốn báo quan thì ta cũng không bồi thường nữa.

Nói xong lão quay người bỏ đi. Lão bán lê thấy vậy thì khóc rống lên và ngay lúc này thì Giang Hải Phong cũng vừa ăn xong quả lê. Chàng nhìn qua lão bán lê và nói với giọng thông cảm:

- Lão trượng, xin dừng khẩn trương. Khoản tiền đó cứ tính cho tại hạ, nhất định tại hạ sẽ bồi thường cho lão.

Lão bán lê ngạc nhiên nói:

- Đại gia, người... người muốn bồi thường cho ta chẳng?

Giang Hải Phong mỉm cười và bước lại, chàng đã xem rõ toàn bộ vở kịch này, chàng vốn muốn yên thân không quán vào chuyện người khác, nhưng một kẻ hành hiệp giang hồ thì không thể không quán vào những chuyện bất bình như thế này.

Chàng mỉm cười, nói:

- Tại sao tại hạ phải bồi thường cho lão? Nhưng lão ta sẽ bồi thường cho lão.

Chàng chỉ tay về phía hắc y lão nhân phía trước và lớn tiếng nói tiếp:

- Này! Này! Lão kia quay lại đã!

Hắc y lão nhân nghe gọi vậy thì lập tức quay lại, lão nhìn Giang Hải Phong bằng ánh mắt kỳ quái rồi cười nhạt, nói:

- Tiểu tử, người gọi ta chẳng?

Giang Hải Phong nói:

- Đúng vậy, mời lão quay trở lại một lát!

Hắc y lão nhân chau mày, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Có chuyện gì người cứ nói ra đi, hai ngày qua ta đã đi mỗi chân lấm rồi.

Giang Hải Phong nghiêm sắc diện, nói:

- Cũng được, chuyện tại hạ muốn nói cũng chẳng có gì khác, chim của lão đã làm hỏng lê của người ta nên lão phải bồi thường, bằng không thì lão sẽ chẳng đi đâu được.

Hắc y lão nhân ngẩn người, lão xạ hai đạo mục mang lạnh lùng nhìn thanh trường kiếm của Giang Hải Phong rồi hơi biến sắc. Hồi lâu sau lão mới mỉm cười và quay bước trở lại, nói:

- Được! Muốn ta bồi thường cũng dễ thôi! Hà hà! Các hạ đeo bảo kiếm trên người, trông khí phái cũng bất phàm, chẳng cần nói cũng biết là người luyện võ. Lão phu ta từ lúc đến Sơn Đông, luôn cho rằng nơi này rất nhiều anh hùng hào kiệt, nhưng mấy ngày qua chỉ gặp toàn thứ vô dụng.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Lão phu ta ngựa chân ngựa tay lấm rồi mà chẳng tìm được người nào. Tiểu tử người xuất hiện thật đúng lúc. Được lắm! Được lắm!

Lão đưa tay đẩy con thương ưng ra ngoài và nói:

- Đi! Đi qua chỗ khác nghỉ ngơi, ở đây chẳng phải chuyện của người.

Con thương ưng liền vỗ cánh bay đậu lên một cành liễu rồi rứt đầu vào cánh, dường như nó muốn tranh thủ ngủ một giấc.

Giang Hải Phong chẳng biết lão quái này muốn giở trò gì nhưng chàng vẫn mỉm cười, nói:

- Tại hạ chỉ là kẻ qua đường, vốn không muốn xen vào chuyện người khác, nhưng theo tại hạ thấy, việc vô cớ để chim làm hại người là không đúng. Lão nên bồi thường cho người ta mấy quan tiền là được rồi, hà tất phải như thế.

Hắc y lão nhân cười hì hì, nói:

- Tiền thì có nhưng lão phu cũng lười động thủ lấy ra, người nói phải làm thế nào bây giờ?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nếu tại hạ đánh bại lão thì lão có chịu lấy tiền ra không?

Hắc y lão nhân ngạc nhiên giây lát rồi bật cười, nói:

- Được! Khi đó đương nhiên lão phải lấy tiền ra thôi.

Lời vừa dứt thì lão vung quyền đánh thẳng vào mặt Giang Hải Phong. Giang Hải Phong không cần dịch chuyển thân hình nhưng quyền của đối phương đã đánh vào hư không.

Hắc y lão nhân lui bước rồi cười nhạt, nói:

- A! Người cũng khá lắm!

Theo đó là tả chưởng, hữu chưởng vù vù đánh tới. Giang Hải Phong vội vàng vận nội công và xuất chưởng nghênh tiếp. Bây giờ thì hắc y lão nhân mới biết là mình nhất thời khinh địch, lão vội triệt thoái tả chưởng và xuất cước quét một đường vào hạ bàn của Giang Hải Phong. Thế cước của lão khá uy mãnh, nhưng Giang Hải Phong như đã đoán được ý đồ của đối phương, chàng ung dung dịch bước qua trái một cách nhẹ nhàng tự nhiên, vừa đủ để tránh né.

Hắc y lão nhân cười ha ha rồi gật đầu, nói:

- Tuyệt lắm, không ngờ hôm nay Thiết Chưởng Hắc Ưng Lôu Vân Bàng ta gặp phải cao nhân rồi. Được! Chúng ta tỉ thí vài hiệp nhé.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nói vậy lão họ Lô à? Thiết Chưởng của lão quả nhiên có mấy phần công lực, chỉ có điều, lão bằng hữu à, lão không địch lại tại hạ đâu.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lôu Vân Bàng trợn mắt nhìn Giang Hải Phong rồi chậm rãi nói:

- Khẩu khí của người cũng khá giống một đại nhân vật. Thiết Chưởng Hắc Ưng ta hành Nam tẩu Bắc mấy chục năm qua, muốn giao du với loại nhân vật như thế, chỉ có điều...

Giang Hải Phong chẳng hiểu lão ta muốn nói gì, nhưng dường như chàng cũng phát hiện được điều gì đó trong cách nói của đối phương nên bất giác nghi hoặc trong lòng.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lôu Vân Bàng quan sát chàng một hồi lâu rồi đột nhiên quát lớn:

- Tiểu tử, xem chưởng đây!

Lần này lão muốn thăm dò công lực của đối phương nên vận mười thành công lực, thế chưởng như thôi sơn đảo hải, kinh lực từ song chưởng hướng tới hai huyệt Kiên Tỉnh

của Giang Hải Phong. Mọi người xung quanh đều lo lắng cho Giang Hải Phong, bọn họ chỉ thấy thân hình chàng thấp thoáng uốn lượn như một con trườn xà. Song chưởng của Thiết Chưởng Hắc Ưng lướt qua hai bên vai chàng mà đi ra sau. Nếu Giang Hải Phong thừa cơ phản kích thì có lẽ Lâu Vân Bàng khó lòng tránh thoát. Nhưng chẳng hiểu tại sao, chàng cảm thấy Lâu Vân Bàng này không phải là người xấu nên không ráp tâm hạ thủ đả thương lão ta.

Lâu Vân Bàng xuất chưởng không trúng đích thì bất giác toát mồ hôi lạnh, lão vội vàng lui ba bước và gượng cười nhìn đối phương, sắc diện cũng ửng đỏ lên. Nhưng liền sau đó thì lão tung người lên không, song chưởng từ trên đánh xuống với chiêu Thương Ưng Bố Thổ. Chưởng theo người mà xuống, chưởng đến lực đến nhưng chẳng biết Giang Hải Phong xoay chuyển thân hình thế nào ở bên dưới mà khiến Lâu Vân Bàng lại đánh hụt một lần nữa.

Thiết Chưởng Hắc Ưng là một nhân vật lão luyện giang hồ, lão từng gặp không ít kỳ nhân dị sĩ trong nhiều năm qua, nhưng thân thủ lợi hại khôn lường như thiếu niên trước mặt thì đích thực là cả đời lão chưa từng gặp.

Thân hình vừa tiếp đất thì lão quát lớn một tiếng quái dị rồi thi triển thân pháp Quái Xà Phản Thân quay ngoắt người lại. Ngay lúc đó, lão cảm thấy có người vỗ nhẹ vào vai mình, chờ khi lão quay hẳn người lại thì Giang Hải Phong đã đứng ở ngoài xa hai trượng rồi.

Chàng cười hì hì rồi nói:

- Lão bằng hữu, lão còn không chịu thua à?

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ngăn người, trán toát mồ hôi hột, miệng ấp úng nói:

- Bằng... bằng hữu người họ gì? Đại danh xưng hô thế nào?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ là Giang Hải Phong, chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi.

Lâu Vân Bàng lập tức trấn định tinh thần, lão nói:

- A! Người là Giang Hải Phong à? Được! Khá lắm, Giang huynh đệ, ta phục người rồi.

Nói đoạn lão cung thủ hành lễ, thái độ tỏ ra rất hưng phấn, dường như sự hổ thẹn vì thất bại trước đó không còn nữa.

Lão nhân bán lê lại kêu lên:

- Đại gia, người có muốn bảo lão ta bồi thường cho ta không?

Thiết Chưởng Hắc Ưng cười ha ha rồi nói:

- Người bớt lải nhải có được không, nếu chẳng nể mặt Giang tướng công thì lão phu ta một hào cũng chẳng bồi thường cho người.

Nói đoạn lão lấy ra một nén bạc chừng hai lạng, tự tay đưa cho lão bán lê và nói:

- Cầm lấy, nhiều hơn người mong chờ đấy.

Lão bán lê không ngờ một lão nhân rách rưới có vẻ cùng đồ mà lại xuất thủ hào phóng như vậy, nhất thời lão nhận tiền rồi ngẩn cả người ra. Hồi lâu sau lão mới cho nén bạc vào hầu bao rồi hành lễ với Giang Hải Phong và nói:

- Đa tạ đại gia!

Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha rồi nói:

- Là tiền của ta đưa cho người, sao người lại đa tạ hấn?

Lão bán lê nói:

- Nếu không có Giang tướng công gọi người lại thì chẳng phải là ta đã trắng tay rồi sao?

Nói đoạn lão đi nhặt những quả lê vung vãi khắp mặt đất, tạm thời không để ý đến bọn Lâu Vân Bàng nữa.

Giang Hải Phong chợt phá lên cười ha ha một tràng, tuy hành tẩu giang hồ không lâu nhưng chàng đã học được nhiều chuyện thế thái nhân tình. Bấy giờ chàng sợ Lâu Vân Bàng mất mặt nên vội nói:

- Lâu lão tiên bối thật khảng khái khiến người ta khâm phục vô cùng.

Thiết Chưởng Hắc Ứng cười lớn, nói:

- Được rồi! Huynh đệ, người nói thế còn lợi hại hơn là mắng lão phu!

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ bước vào giang hồ chưa lâu, chỉ biết thành tâm đối đãi với người khác, mỗi lời đều xuất phát tự đáy lòng, tuyệt không có ý gì khác. Lâu lão tiên bối chớ đa nghi.

Lâu Vân Bàng lại ngẩn người, bỗng nhiên lão phát hiện thiếu niên trước mặt quả thật như lời chàng vừa nói, là một thiếu niên thuần chân bộc trực, chưa từng trải trên giang hồ, do đó bất giác lão càng thêm ngưỡng mộ.

Lão gượng cười rồi lắc đầu, nói:

- Giang thiếu hiệp, mấy lời của người khiến lão phu thật xấu hổ. Được rồi, xem như lão phu ta thật sự phục người rồi đấy.

Lão chớp chớp song mục rồi nói tiếp:

- Xem ra Giang thiếu hiệp không phải là bản địa.

Lúc này Giang Hải Phong cũng cảm thấy có phần tâm đầu ý hợp với Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng này. Chàng không dám nhìn bề ngoài mà đánh giá người khác nữa, vả lại lúc này chàng đang ở vào thế lạ người lạ đất, đang rất cần một bằng hữu trên giang hồ. Lâu Vân Bàng tuy bại nhưng tuyệt không có chút thái độ bất phục ghi thù, bằng vào khí khái này thì có thể tìm được mấy người trong giang hồ?

Nghĩ vậy nên chàng thành thật nói:

- Lão đoán sai rồi, tại hạ vốn là cư dân Sơn Tây nhưng từ nhỏ lớn lên ở phương Nam, đã lâu chưa về lại cố hương mà thôi.

Lâu Vân Bàng cười ha ha, nói:

- Những lời ta vừa nói trước đây phải thu hồi lại rồi. Sơn Đông quả nhiên có kỳ nhân dị sĩ, chuyến đi này thật không uổng công.

Lời chưa dứt thì lão lại phá lên cười một tràng thật dài.

Vở hí kịch đã kết thúc, những kẻ xem náo nhiệt cũng lần lượt giải tán. Hiện tại tuy trời còn nắng như thiêu nhưng hai người vẫn đứng dưới ánh nắng chói chang, dường như đã quên cả cái nóng.

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói:

- Trời cũng không còn sớm, ta nghĩ lão đệ ngươi vẫn chưa ăn uống gì, nếu ngươi không ngại thì cách đây không xa là Châu phủ, có tửu quán đường hoàng, ta mời ngươi đến đó đánh chén một bữa, ý ngươi thế nào?

Giang Hải Phong chau mày, trong lòng chàng đang phát sầu về tung tích của Tịch Ti Ti, nhưng đây không phải là chuyện phát sầu mà giải quyết được, huống hồ chàng cũng đã đói thật sự.

Do vậy, chàng liền nói:

- Được! Chúng ta đi!

Lâu Vân Bàng thấy chàng đồng ý nhanh và dứt khoát như vậy thì lão càng cao hứng, lão cười lớn rồi nói:

- Tốt! Như thế mới là bằng hữu của họ Lâu ta.

Nói đoạn lão cất tiếng hú thật dài, con thương ưng mình đen cổ trắng lập tức bay đến đậu vào vai của lão. Xem ra lão đang cao hứng thật sự, lão bước tới dắt con ngựa của Giang Hải Phong lại, sau một lúc sờ sẫm bên hông ngựa thì lão lắc đầu, nói:

- Tiểu huynh đệ ngươi sao lại cưỡi con ngựa gầy thế này? Con ngựa này thật quá tệ.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ không rành về ngựa, phải thỉnh giáo Lâu tiên bối thôi!

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Thỉnh giáo thì không dám nhận, nhưng lão phu ta cũng biết ít nhiều về ngựa.

Lão chỉ qua con ngựa của Giang Hải Phong rồi nói tiếp:

- Con ngựa này, tai và đuôi không thẳng, vành mũi không bạnh ra, tuy chạy nhanh nhưng chẳng qua cũng là loại trung bình mà thôi.

Lão lại mỉm cười và nói tiếp:

- Ngựa tốt nhất là loại sinh ra ở Mông Cổ, thứ đến là danh câu ở Đại Mạc, về sau nếu có cơ hội thì lão đệ người cứ đến hai nơi đó chọn ngựa, nên nhớ ngựa hay thường là ngựa xấu, bên ngoài trông tầm thường.

Giang Hải Phong cung thủ, nói:

- Khâm phục! Khâm phục!

Thiết Chưởng Hắc Ứng cười ha ha rồi nói:

- Như thế có gì đáng gọi là khâm phục với chẳng khâm phục? Thực lòng mà nói, lão phu ta khâm phục sát đất đối với mấy chiêu công phu của người.

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười mà không nói gì, hai người vừa đi vừa đàm đạo, bất giác đã đi được một đoạn khá xa. Giang Hải Phong luôn chú ý đến con thương ưng trên vai Lâu Vân Bàng, lúc này chàng ngắm nhìn kỹ thì cảm thấy thần dũng của nó rất dị thường. Chàng buột miệng tán tụng:

- Con thương ưng của lão thật tuyệt đẹp, là do lão tự nuôi dưỡng chăng?

Lâu Vân Bàng nghe chàng nhắc đến con đại ưng của mình thì càng cao hứng, lão đưa tay vuốt lưng chim và nói:

- Đúng vậy, ta phải mất ròng rã năm năm mới thuần phục được nó. Bây giờ bảo nó đi nó cũng không đi nữa.

Lão cười ha ha rồi hất mạnh tay một cái, con thương ưng lập tức vỗ cánh bay lên. Hai cánh của nó xòe rộng như hai cánh cửa lớn, đặc biệt là hai khớp xương cánh, trông cứ như hai thanh đoản đao, nếu để nó va phải thì chẳng biết hậu quả sẽ như thế nào. Lâu Vân Bàng ngược nhìn thương ưng và mỉm cười, nói:

- Con vật yêu quý của ta có khả năng địch hổ báo, người thường làm sao địch lại? Vừa rồi người thấy nó chỉ vỗ cánh mà bọn người kia đã thất điên bát đảo, thực ra nó chỉ hí lộng bọn họ mà thôi, nếu nó muốn đánh người thật thì cách đánh không phải như thế, mà là như thế này...

Nói đoạn lão vung hai tay, ra điều như đại bàng xòe cánh vỗ môi. Giang Hải Phong đang hứng thú lắng nghe thì chợt thấy con thương ưng từ trên trời cao, bỗng

nhiên xếp cánh rồi chúi thẳng xuống như một mũi tên, miệng phát ra những thanh âm quái dị.

Thiết Chưởng Hắc Ưng cười ha ha rồi nói:

- Đó! Có lẽ nó phát hiện ra vật gì rồi, rất tốt, xem ra phúc phận của tiểu lão đệ người không nhỏ.

Hai người dõi mắt nhìn theo, nơi con thương ưng chúi xuống là một rừng trúc, cách đó không xa. Lâu Vân Bàng nói:

- Đi! Chúng ta đến đó xem thử.

Giang Hải Phong cũng đang đầy bụng hiếu kỳ, chàng không cần suy nghĩ mà lập tức theo Lâu Vân Bàng phóng về phía rừng trúc. Hiện tại bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng, cách nơi con thương ưng vừa chúi xuống không xa, có một con chim ưng khác nhỏ hơn, bỗng nhiên vỗ cánh bay lên. Hướng bay nhằm vào con thương ưng đang chúi xuống, nhất thời tiếng chim náo nhiệt cả một vùng, lưỡng ưng quần đả trên không, lông chim rơi xuống là bay theo gió.

Lâu Vân Bàng tỏ vẻ khẩn trương, lão chau mày nói:

- A, thì ra là chuyện thế này! Kỳ quái, ở đâu lại xuất hiện một con chim ưng như thế?

Giang Hải Phong nhìn cảnh tượng kỳ quái trước mắt đến gần người, chàng thấy con chim ưng nhỏ hơn có lông màu xanh đậm, thân hình rất rắn chắc, tuy nhỏ hơn con đại ưng của Lâu Vân Bàng rất nhiều nhưng thần dũng không hề thua kém.

Lâu Vân Bàng buột miệng nói:

- Thật là lợi hại, đại ưng của ta xưa nay chưa từng bại trận, nhưng xem ra hôm nay nó gặp phải đối thủ rồi.

Giang Hải Phong chưa kịp khai khẩu thì lão đã nói tiếp:

- Không được, ta phải gọi nó lại thôi!

Nói đoạn lão hú một tiếng thật dài.

Con đại ưng đang hăng máu quần đả nghe tiếng hú thì nó quay đầu lại nhìn nhưng con tiểu ưng vẫn bám theo không thôi. Con đại ưng chẳng biết làm thế nào nên đành quay lại đánh tiếp.

Thiết Chưởng Hắc Ưng thấy vậy thì liên tục dậm chân và nói:

- Hồng bát! Đây là bọn tiểu vương điều, nhưng sao lại hung dữ như thế?

Nói đoạn lão lại hú tiếp mấy tiếng nữa, nhưng con đại ưng không thể thoát ra khỏi vòng chiến thì làm sao bay trở lại được?

Lâu Vân Bàng vô cùng khẩn trương. Giang Hải Phong thấy vậy thì mỉm cười, nói:

- Lão tiền bối đừng lo, tại hạ thấy con đại ứng của lão không đến nỗi bại trận đâu.

Lâu Vân Bàng nói:

- Bại thì không thể bại nhưng ta sợ nó bị tổn thương đôi cánh, sau này không thể vỗ mạnh được. Kỳ quái, tiểu vương điều này là giống sinh trưởng ở Bắc Thiên Sơn sao lại xuất hiện ở nơi này? Quái... quái...

Giang Hải Phong vốn muốn xem cho đến lúc phân thắng bại, nhưng thấy lão ta vì thương chim mà nóng lòng như vậy thì chàng bất giác mỉm cười, nói:

- Đã vậy thì tại hạ sẽ giúp nó một tay.

Chàng cúi nhặt hai viên đá, mỗi viên to đều bằng đầu ngón tay cái, Lâu Vân Bàng kinh hãi nói:

- Tiểu lão đệ, người có thủ nghệ này thật à? Khoảng cách có đến sáu mươi trượng đấy.

Giang Hải Phong nói:

- Không sao!

Lúc này con đại ứng đang thu cánh đảo mình rồi dùng cánh phải công kích vào cánh trái của con tiểu vương điều. Tiểu vương điều cũng sớm đề phòng nên lập tức vỗ mạnh hai cánh bay lên, để lộ phần bụng với lông vũ trắng như tuyết. Giang Hải Phong thấy cơ hội đã đến nên lập tức xuất thủ, chàng vận lực vào ngón tay cái rồi bật mạnh ra, viên đá bay vù vù lên không trung như mũi tên.

Nhưng con tiểu vương điều này, đúng như lời Lâu Vân Bàng nói, quả thật là một giống chim hy hữu ở Bắc Thiên Sơn, là vương trong các loài chim. Và cũng chỉ có giống đại ứng của Lâu Vân Bàng mới là đối thủ của nó, song thắng bại cũng không thể phân định trong nhất thời. Ngoài ra, mục quang của loại tiểu vương điều này cũng cực kỳ bén nhạy. Giang Hải Phong xuất thủ nhanh như vậy, viên đá vừa bay ra là đến ngay, thế nhưng con tiểu vương điều vẫn kịp thời phát hiện, nó lập tức xếp cánh lộn trên không và tránh thoát trong gang tấc.

Giang Hải Phong hơi bất ngờ, còn Thiết Chưởng Hắc Ứng Lâu Vân Bàng thì tỏ vẻ không bằng lòng. Trong lúc lão ta chưa kịp có phản ứng thì viên đá thứ hai đã từ tay Giang Hải Phong bay lên.

Lúc này chàng có dự đoán trước nên dùng cách đánh chặn đầu, đánh vào nơi con tiểu vương điều sẽ tránh né. Viên đá vừa bay ra thì Lâu Vân Bàng cũng buột miệng kêu lên:

- Quá thấp rồi!

Nhưng lời của lão chưa dứt thì bỗng nhiên viên đá bật thẳng lên trên, tốc độ nhanh như sao xẹt. “Bốp” một tiếng, viên đá đánh trúng vào cánh phải của tiểu vương điều.

Lâu Vân Bàng vui mừng kêu lên:

- Thủ pháp tuyệt diệu! Khâm phục! Khâm phục!

Con tiểu vương điều bị đánh trúng nên chao đảo rồi rơi xuống, con đại ưng thừa cơ truy theo rất sát.

Lâu Vân Bàng vỗ tay kêu lên:

- Phải! Đánh mạnh vào! Đánh mạnh vào!

Chợt nghe Giang Hải Phong buột miệng kêu lên:

- Không xong rồi!

Lời chưa dứt thì chàng đã khom người nhặt mấy viên đá nữa rồi đánh ra tức thì. Dưới ánh nắng chói chang, viên đá như một đạo bạch quang phá không trung mà bay lên. Lâu Vân Bàng vốn chẳng biết là chuyện gì, lúc này lão định thần nhìn kỹ thì mới phát hiện một đạo bạch quang khác từ một hướng khác bay lên.

Hai viên đá nhỏ va vào nhau giữa không trung, chỉ nghe một tiếng “cách” phát ra, hai viên đá vỡ nát rồi rơi xuống. Cùng lúc đó, bọn Giang Hải Phong chợt nghe một tiếng sáo phát ra ở bên phải rừng trúc, con tiểu vương điều tuy đã thọ thương nhưng vẫn cố gắng cầm cự, chờ đến lúc nghe tiếng sáo thì nó mới chao cánh bay về bên phải rừng trúc.

Con đại ưng của Lâu Vân Bàng lập tức thừa thắng truy theo. Giang Hải Phong chau mày nói:

- Lâu tiên bối, mau gọi chim của lão lại, chúng ta vướng họa rồi.

Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới thấy rõ, thì ra con tiểu vương điều kia cũng là thần ưng do con người nuôi dưỡng. Lão biết, một khi giống vật yêu quý bị đả thương thì chủ nhân của nó tất sẽ không dễ bỏ qua. Đồng thời, vừa rồi lão cũng nhìn thấy, đối phương cũng mưu đồ dùng ám khí đả thương con đại ưng của lão, may là Giang Hải Phong kịp thời xuất thủ ngăn cản. Bây giờ nếu không nhanh chóng gọi con đại ưng lại thì khó tránh khỏi bị đối phương đả thương.

Do vậy, lão vội hù liên mấy tiếng, con đại ưng nghe chủ nhân gọi thì lập tức quay đầu lại, sau khi đảo một vòng trên không, cuối cùng nó cũng hạ cánh xuống trước chân Lâu Vân Bàng. Trên cánh con đại ưng đầy vết máu, dưới mắt trái cũng bị trầy sướt, hiện tại trông nó đã mất đi thần dũng lúc trước.

Lâu Vân Bàng cúi xuống vỗ về con vật và nói:

- Thương thế quả nhiên không nhẹ.

Giang Hải Phong dự đoán là đối phương tất sẽ tìm đến làm phiền, mà chàng thì không muốn vướng thêm chuyện trong lúc này, do đó chàng vội hối thúc:

- Lâu tiền bối, chúng ta đi thôi. Vào thành rồi tìm được vật trị thương cho nó. Chẳng có gì để lo sợ lắm đâu.

Thiết Chuởng Hắc Ứng vì quá yêu chin nên tự nhiên rất đau lòng, lão cười nhạt, nói:

- Chẳng biết là chim của kẻ nào? Ta không thể không giết nó.

Giang Hải Phong cười thâm và nghĩ:

- “Chim của lão tấn công chim của người ta trước, lão còn trách ai được nữa?”

Nghĩ đoạn chàng vội kéo Lâu Vân Bàng đi, nhưng vừa đi được mấy bước thì bỗng nhiên nghe bên phải rừng trúc có tiếng vó ngựa phi tới, theo đó là tiếng quát:

- Kẻ phía trước, đứng lại!

Giang - Lâu nghe vậy thì dừng bước và cùng quay lại nhìn, bọn họ vừa cảm thấy trước mắt lóe sáng thì con bạch mã đã phi đến nơi rồi. Giang Hải Phong nghe thanh âm lạnh lạnh thì đoán biết đối phương là một nữ nhân, nào ngờ khi đối mặt thì thấy người vừa đến là một nam nhân.

Người đến có môi hồng răng trắng, ngọc diện như hoa, mày cong như trăng non, đôi mắt long lanh như làn thu thủy, hắc bạch phân minh, không phần nộ nhưng vẫn tỏ được uy lực. Người này toàn thân mặc bạch y, tóc bện thành một khối thả dài sau lưng. Quả thật, một đại cô nương cũng khó có được tư chất dung quang như vậy, do đó Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng bất giác ngẩn cả người.

Con bạch mã của bạch y thiếu niên này cũng hấp dẫn như chủ nhân của nó, toàn thân trắng như tuyết, không pha một sợi lông tạp. Thiết Chuởng Hắc Ứng vừa nhìn là biết ngay đây chính là loại Hãn Thuyết Mã trăm năm khó gặp, vì thế nên lão kinh ngạc không ít.

Bạch y thiếu niên nộ khí xông đến trước mặt bọn Giang Hải Phong rồi dừng ngựa, sau khi quét mục quang nhìn con đại ưng trên vai Lâu Vân Bàng thì bạch y thiếu niên nói:

- Quả nhiên không sai, chính là con súc sinh này.

Trong lúc người này nói thì Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng cùng phát hiện phía sau yên ngựa còn có một túi da, con tiểu vương điêu đang nằm trong đó và thò đầu ra ngoài. Trông nó như vừa qua một cơn bạo bệnh, hai mắt lim dim, cánh buông lỏng, thân hình bất động.

Bạch y thiếu niên nói xong mới dịch mục quang nhìn qua hai người trước mắt, khi nhìn đến Giang Hải Phong thì sắc diện tỏ ra rất kinh ngạc, đồng thời hai má cũng hơi ửng hồng. Thiếu niên lạnh lùng nói:

- Con đại ứng là do các người nuôi dưỡng phải không?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Là do lão phu nuôi dưỡng, tiểu tử định thế nào đây?

Bạch y thiếu niên chớp chớp đôi mắt hạnh rất đẹp và như vô ý liếc nhìn qua Giang Hải Phong. Vẻ phần nộ vẫn chưa hết, thiếu niên lạnh lùng hỏi:

- Chim của lão vô cớ tấn công chim của người khác là nghĩa lý gì?

Lâu Vân Bàng thản nhiên nói:

- Tiểu tử ngươi nói không đúng rồi, chim của người tấn công chim của lão phu trước mà.

Bạch y thiếu niên liếc nhìn Giang Hải Phong rồi nói:

- Lão này thật vô lý, trước tiên ta không nói chuyện đó, ta hỏi lão, tại sao lão dùng ám khí đả thương chim của ta? Lão cho rằng lão là nhân vật lợi hại chăng?

Thiết Chưởng Hắc Ứng nghe giọng nói của thiếu niên này vừa lạnh lùng vừa giống giọng trẻ con, dưới cằm chẳng có một sợi râu thì trong lòng lão bất giác cảm thấy kỳ quái, lão phá lên cười lớn.

Bạch y thiếu niên thấy vậy thì càng phần nộ và lập tức tung người phi xuống. Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng thầm nghĩ:

- “Người này tuy còn trẻ tuổi nhưng võ công chẳng tầm thường, không ngờ đây là nơi tiềm long ngọa hổ.”

Kỳ thực chàng đâu biết rằng, đối phương cũng giống như chàng, tức là từ một phương xa đến đây mà thôi.

Bạch y thiếu niên hạ thân xuống đất mà không có tiếng động, thân hình uyển chuyển như liễu, tướng bộ nhẹ nhàng, xem ra càng giống một tiểu cô nương. Điều này càng khiến bọn Giang Hải Phong thêm kỳ quái hơn.

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn thế nào? Muốn đánh nhau chăng?

Bạch y thiếu niên nộ khí quất:

- Hôm nay bốn cô nương...

Bỗng nhiên ngọc diện đỏ bừng, người này vội nói lại:

- Hôm nay bốn thiếu gia không thể không giáo huấn các người.

Lâu Vân Bàng nhìn qua Giang Hải Phong, cả hai cùng cười.

Bạch y thiếu niên thấy vậy thì càng nộ khí xung thiên, ngọc diện càng thêm đỏ, nhưng miệng vẫn lạnh lùng quát:

- Các người chớ vội cười, hôm nay nếu bốn thiếu gia không buộc các người quỳ khấu đầu thì không thôi.

Lâu Vân Bàng nhìn qua Giang Hải Phong, lão cười hì hì, nói:

- Nghe thấy không, tính luôn cả lão đệ người nữa đấy!

Đến lúc này thì Giang Hải Phong đã nhận ra, đối phương là một nữ nhân, chàng vốn không muốn tranh chấp với nữ nhân nên nhất thời chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Bạch y thiếu niên nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi quay sang nói với Lâu Vân Bàng:

- Lão đã lớn tuổi như vậy mà nói năng chẳng có chút quy củ, y phục chẳng chỉnh tề, xem ra để lão sống cũng bằng thừa.

Lâu Vân Bàng lại cười hì hì, rồi nói:

- Thế à? Vậy cũng tốt, người muốn giáo huấn lão phu chẳng? Ta nói người là một đại cô nương, với dáng vẻ bất nam bất nữ của người như thế thì có quy củ gì?

Bạch y thiếu niên càng đỏ mặt, sau khi lui một bước thì người này thét lên:

- Con người lão thật là chỉ biết nói xằng nói bậy, xem ta đánh đây.

Một lời vừa xuất thì thân hình đã như gió lướt tới, ngọc chưởng nhằm vào chính diện của Lâu Vân Bàng mà đánh tới.

Lâu Vân Bàng cười ha ha, lão hất con đại ưng ra ngoài, hai chân thi triển thế Đảo Thái Cổ Tinh Bộ mà lui ra xa hơn trượng rồi nói:

- Thiết Chưởng Hắc Ưng ta hành tẩu giang hồ cả đời nhưng chưa từng động thủ với nữ nhân, xem ra hôm nay phải phá lệ thôi.

Bạch y thiếu niên mặt đỏ như gấc, nhưng vẫn lập tức tung người đến lần nữa, chân phải soạt tới trước, song thủ nhằm vào hai mạn sườn của Lâu Vân Bàng mà công kích. Lần này Lâu Vân Bàng bất giác kinh ngạc, lão không ngờ đối phương có thân thủ lợi hại như thế. Nhất thời lão chẳng dám khinh thị nữa, đang lúc định tung người lên không thì lão giật mình kinh ngạc khi thấy đối phương tự thu chiêu và lui bước.

Thiết Chưởng Hắc Ưng đang ngạc nhiên thì bạch y thiếu niên chau mày, nói:

- Trông lão bẩn thủ quá, ta sợ dơ cả tay của ta mất.

Nói đoạn thiếu niên lấy ra một đôi găng tay màu đen được dệt bằng lụa, sau khi đeo vào tay xong thì mỉm cười, nói:

- Chúng ta đánh tiếp!

Lâu Vân Bàng thấy đối phương làm nhục mình như thế thì bất giác tức khí, lão cười nhạt, nói:

- Miệng lưỡi của đại cô nương người thật điêu ngoa. Hôm nay ta muốn xem người có công phu ghê gớm gì mà dám náo loạn như vậy.

Lão cảm thấy trước mặt Giang Hải Phong, nếu ngay cả một nữ nhân mình cũng đánh không lại thì mất mặt quá. Nghĩ thế nên lão liền gật đầu và nói tiếp:

- Trước khi động thủ, lão phu có mấy điều cần phải nói rõ.

Bạch y thiếu niên nói:

- Còn phải nói chuyện gì nữa?

Lâu Vân Bàng nói:

- Người là một nữ hài tử, ta là một lão nhân, để tránh chuyện cật lớn hiếp nhỏ, nên chúng ta phải có giao ước trước là chỉ điểm tới rồi thôi, ý người thế nào?

Bạch y thiếu niên mỉm cười, nói:

- Ta rõ ràng là một nam nhân, lão chớ...

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Được! Được! Tạm thời không nói đến vấn đề này, nhưng chúng ta phải giao ước trước, người có đồng ý với cách đánh của lão phu không?

Bạch y thiếu niên cười nhạt, nói:

- Ai sợ lão chứ? Nhưng điểm tới rồi dừng thì quá tiện nghi của lão, ta muốn lão phải khấu đầu tạ tội cơ.

Lâu Vân Bàng lại cười hì hì, lão nói:

- Được! Như vậy cũng được, nếu lão phu bại thì sẽ khấu đầu tạ tội với người, nhưng nếu người bại thì sao?

Trên mặt cô nương giả nam nhân chợt xuất hiện nụ cười, lời nói cũng thêm lạnh lùng:

- Tự nhiên là cũng như vậy, nhưng lão đừng có nằm mơ.

Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha, lão nói:

- Nếu là giấc mơ đẹp thì cũng đáng nằm mơ. Nào, chúng ta động thủ thôi!

Miệng nói nhưng mũi chân đã điểm xuống đất, thân hình lướt tới trước nhanh như chớp, thủ chỉ điểm vào thắt lưng của đối phương.

Bạch y nữ cho rằng đối phương có ý khinh bạc nên bất giác thịnh nộ, quát lớn:

- Lão quỷ, lão muốn tìm cái chết chăng?

Tiếng quát chưa dứt thì thân hình khom tới trước, tay phải xoay chuyển nhằm chụp vào mạch môn của Lô Vân Bàng. Thiết Chưởng Hắc Ứng kinh hãi, tả thủ vội thi triển thế Vân Ma Thám Thủ đánh vào tay phải của đối phương. Trong chốc lát song phương đã cuộn vào vòng chiến, chiêu chiêu thức thức xảy ra liên miên bất tuyệt.

Giang Hải Phong tuy đứng dựa gốc cây không lên tiếng, nhưng mục quang của chàng thủy chung không rời hai người, chàng xem tới đây thì bất giác chau mày và từ từ bước lại. Điều khiến chàng kinh ngạc là thân pháp tuyệt diệu của thiếu nữ, lên xuống tới lui nhẹ nhàng như mây, chỉ một điểm này cũng đủ chứng minh thiếu nữ kia tất phải có minh sư chỉ giáo về khinh công, nội công và khí công. Đồng thời chàng cũng thầm lo lắng cho vị bằng hữu vong niên vừa mới kết giao. Đôi khi chỉ cần vài chiêu đầu tiên là có thể phân thắng bại rồi, điều đó cũng chứng minh là võ công giữa đôi bên quá chênh lệch. Tình hình tại đường trường lúc này cũng cho thấy rõ điều đó. Tuy chưa đầy mười hiệp nhưng Giang Hải Phong đã nhận thấy Thiết Chưởng Hắc Ứng Lô Vân Bàng chắc chắn sẽ là bại tướng.

Hiện tại Lô Vân Bàng đang thi triển chiêu Song Hải Đệ Châm đánh thẳng vào hai mạn sườn của thiếu nữ. Nhưng đối phương ngửa người ra sau tránh né một cách dễ dàng. Lô Vân Bàng liền bước tới một bước, hữu thủ vung nhanh như chớp, đánh thẳng vào chính diện của đối phương. Nhưng lão ta phạm vào sự khinh xuất, bởi lẽ chiêu tránh né của thiếu nữ là dụ địch, Lô Vân Bàng chưa kịp vận kinh lực thì đã nghe một tiếng quát lạnh lạnh:

- Lão còn chưa chịu thua à?

Lời chưa dứt thì bạch y nhân khẽ điểm hai chân xuống đất, thân hình xoay chuyển trở lại nhanh như sao sẹt.

Giang Hải Phong buột miệng kêu lên:

- Lô tiên bối cẩn thận sau lưng!

Một lời chưa dứt thì chiêu thức của bạch y nhân đã ập tới, hóa ra là dương đông kích tây. Thoạt tiên, thế chưởng của nàng đánh vào đỉnh đầu của Lô Vân Bàng. Lô Vân Bàng dùng thức Đơn Chưởng Thác Thiên, hữu thủ vung mạnh ra sau, nhưng bạch y nhân lập tức phân song thủ ra, đôi ngọc thủ đánh vào hai bên người Lô Vân Bàng, động tác biến chiêu cực kỳ nhanh và uyển chuyển như chim én.

Thiết Chưởng Hắc Ứng nghe Giang Hải Phong cảnh báo thì cả kinh, lão vội tung người tới trước, thi triển chiêu Hàm Dao Học Bộ nhưng đã quá muộn rồi.

Trong chớp mắt, khi mũi chân lão của điểm xuống đất thì lão cảm thấy trên hai nơi Kiên Tĩnh huyết bỗng nhiên tê buốt.

Lâu Vân Bàng kêu lên một tiếng, thân hình loạng choạng bước tới trước. Trên hai nơi Kiên Tĩnh huyết chỉ tê buốt rồi lập tức bình thường trở lại, nhưng đợi đến lúc lão xoay chuyển thân hình thì bạch y nhân đã đứng ở ngoài xa hơn trượng rồi.

Thần thái của bạch y nhân lạnh như băng, nàng cười nhạt rồi nói:

- Lão chịu thua chưa?

Bất giác Thiết Chuồng Hắc Ứng mới cảm nhận được chuyện gì vừa xảy ra, khuôn mặt đen bóng của lão chợt biến sắc và khó coi vô cùng.

Lão gượng cười, nói:

- Thân thủ của cô nương người quả nhiên rất lợi hại, không ngờ Thiết Chuồng Hắc Ứng Lâu Vân Bàng ta hành tẩu giang hồ một đời mà lại mất mặt ở đất Sơn Đông này.

Bạch y nhân trầm sắc diện nói:

- Nói những lời đó có ích gì, họ Lâu lão phải quỳ gối tạ tội với ta mới được.

Lâu Vân Bàng ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói:

- Cô nương người đừng nằm mơ, hai chân của Lâu Vân Bàng ta chỉ quỳ dưới trời xanh và phụ mẫu thôi, há có thể quỳ gối trước hạng nữ lưu người sao? Người thật quả không biết tự lượng sức mình rồi.

Bạch y nhân chau mày liễu, ngọc diện càng thêm đỏ, đôi mắt hạnh không ngừng xoay chuyển, nàng nói:

- Khá lắm! Nói mà không giữ lời, nhưng ta có biện pháp buộc lão phải quỳ gối rồi.

Nói đoạn nàng tung người lướt tới, đang định bổ nhào vào người Lâu Vân Bàng thì bỗng nhiên nghe một tiếng cười nhạt, theo đó là một giọng nói thâm trầm:

- Xin cô nương dừng tay!

Bạch y nhân nghe vậy thì lập tức lướt người qua một bên như chim én, nàng chậm rãi quay nhìn về phía Giang Hải Phong và nói:

- Thế nào, người cũng muốn xen vào chuyện này à?

Giang Hải Phong vẫn thản nhiên với bộ mặt vô tình như tượng gỗ, chàng nói:

- Thế nào là xen vào, chuyện này vốn chẳng liên quan đến lão ta.

Bạch y thiếu nữ ngạc nhiên nói:

- Nói vậy, con đại ứng kia không phải của lão ta à?

Giang Hải Phong nói:

- Chim là của lão ta nhưng kẻ dùng đá dả thương chim của cô nương lại là tại hạ, không phải là lão.

Bạch y thiếu nữ lại chau mày liễu, nàng buột miệng đáp:

- Thế tại sao người không nói sớm?

Giang Hải Phong mỉm cười và chậm rãi nói:

- Cô nương xông đến một cách hung hăng, và có cho ai thời gian để nói đâu? Nhưng bây giờ nói cũng không muộn.

Thiếu nữ đảo mắt hạnh nhìn khắp người Giang Hải Phong một lượt, nàng cảm thấy người này anh hoa tiềm ẩn, khí thái an nhiên, tất phải là nhân vật không tầm thường. Nhưng nàng cậ vào tuyệt kỹ trên người và uy thế của kẻ vừa chiến thắng nên vẫn chẳng coi đối phương ra gì. Nàng quét mục quang nhìn xéo qua Giang Hải Phong và lạnh lùng nói:

- Thấy bây giờ người muốn gì?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Vị lão bằng hữu này của tại hạ cảm thấy cô nương là một nữ tử nên không tiện hạ thủ, do đó mới để thua cô nương.

Chàng vừa nói đến đây thì thiếu nữ đã lạnh lùng cắt lời:

- Người nói dễ nghe quá nhỉ? Nhưng ta không quản những điều đó, ta chỉ hỏi là tại sao lão nói mà không giữ lời, lão đã thua ta thì phải quỳ gối khấu đầu tạ tội, bằng không thì ta phải cho lão biết thế nào là lợi hại.

Giang Hải Phong vẫn chưa thấy sự lợi hại của cô nương này như thế nào nên nhất thời cũng giật mình.

Chợt nghe Thiết Chưởng Hắc Ưng Lô Vân Bàng cười nhạt rồi nói:

- Giang lão đệ, người không cần quán chuyện này, để cô nương thử Thiết Chưởng của ta cho biết.

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Thiết Chưởng của lão có gì là ghê gớm? Ta đã sớm biết rồi, xem ra nên gọi là Độn Hủ Chưởng thì đúng hơn đấy.

Lô Vân Bàng hận thấu xương nhưng vì mình không phải là đối thủ của cô ta nên chỉ phần nộ nói:

- Người chó hung dữ, nếu người thắng Giang lão đệ của ta thì ta mới thật sự phục người, khi đó ta nhất định sẽ quỳ gối khấu đầu gọi người là bà ngoại cũng được.

Bạch y thiếu nữ trừng mắt, nói:

- Không được nói năng lung tung.

Nàng quét mục quang nhìn qua Giang Hải Phong và lạnh lùng nói tiếp:

- Lời của lão ta có thật không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Nếu cô nương có nhã hứng thì tại hạ đồng ý thỉnh giáo vài cao chiêu, còn chuyện cô nương muốn tại hạ quỳ gối khấu đầu thì e rằng ngàn lần không thể.

Thiếu nữ sững người, nhưng chẳng biết thế nào, nàng lại mỉm cười, và nói:

- Con người ngươi thật buồn cười, nhưng điều đó cũng chẳng sao, nếu ta bại dưới tay ngươi thì ta sẽ cam tâm tình nguyện quỳ gối khấu đầu.

Lâu Vân Bàng lại lên tiếng:

- Cô nương người nói chắc đấy chứ?

Thiếu nữ trừng mắt nhìn lão và nói:

- Ta còn phải lên đường, hai người đã vô cớ làm cản trở không ít thời gian của ta, ai nhàn rồi mà nói nhiều với các người.

Giang Hải Phong bình thản nói:

- Bản thân cô nương còn nói chưa xong, thì ai có thể nói nhiều với cô nương được?

Thiếu nữ bất giác đỏ mặt, nàng cười nhạt rồi nói:

- Chúng ta giao ước như vậy, nếu ngươi bại thì sao?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ không thể bại!

Thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng quá tự tin. Thực lòng mà nói, nếu ta không có bảnh lãnh thắng được hai người thì ta đã không mạo hiểm xuất diện ở nơi này.

Giang Hải Phong tiến tới trước hai bước rồi lạnh lùng nói:

- Vậy thì cô nương cứ thử xem.

Chàng cung thủ rồi nói tiếp:

- Cô nương, xin mời ban chiêu.

Bạch y thiếu nữ lại liếc nhìn đối phương, nàng cảm thấy người này thần khí bất phàm, lời nói cẩn trọng thì bất giác động tâm. Nàng thầm nghĩ:

- “Lẽ nào người này có tuyệt nghệ siêu phàm thật? Nếu không thì tại sao lại trầm tĩnh như thế? Ta phải cẩn thận mới được!”

Nghĩ đoạn nàng lui ra sau một bước rồi cười nhạt, nói:

- Mời!

Giang Hải Phong khẽ điểm chân xuống đất, sau hai lần tung người liên tiếp thì đã đến trước mặt thiếu nữ, hai vai chàng bình yên như mặt nước, tuyệt không có chút động tĩnh. Nếu không có công phu hạ bàn cực kỳ thâm hậu thì tuyệt đối không thể làm được như vậy.

Bạch y thiếu nữ cười nhạt một tiếng, song thủ khép lại rồi tức thì phân ra thành thế Vân Ma Thám Thủ, nếu đối phương cả gan dám không triệt thoái thì rất dễ thọ thương. Nhưng Giang Hải Phong cũng nhanh không kém, chân vừa chạm đất thì hữu thủ đã xuất ra, điểm vào vai đối phương.

Bạch y thiếu nữ chưa kịp có phản ứng thì chỉ đã biến thành chuông, năm đầu ngón tay hướng lên trên, tâm chuông lộ ra ngoài, năm thành công lực theo đó mà nhả ra.

Bạch y thiếu nữ lập tức biến sắc. Nàng vốn không phải là nhi nữ trên giang hồ, tuy được cao nhân truyền thụ võ công, nhưng lần này nàng từ xa đến Trung Nguyên là chỉ để tránh chuyện đau lòng. Chuyện nàng cải trang thành nam nhân cũng để tránh tai mắt thế nhân mà thôi. Không ngờ lại gặp phải Giang Hải Phong ở nơi đất khách Sơn Đông này và càng không ngờ từ nay về sau nàng và thiếu niên anh tuấn kia lại kết mối lương duyên không thể gỡ được, đây chẳng phải tạo hóa trêu ngươi thì là gì?

Chuông lực của Giang Hải Phong vừa nhả ra thì thấy bạch y thiếu nữ chau mày, ngọc thủ của nàng chột lách ngang qua trái, vừa đúng nơi thế chuông của Giang Hải Phong cuộn tới. Nàng quát lớn:

- Tránh ra!

Cùng với tiếng quát là một đạo kinh lực đẩy mạnh tới trước, song chuông tương tiếp, “âm” một tiếng vang lên, nhất thời song phương đều hơi lay động.

Giang Hải Phong cả kinh, không ngờ đối phương là một thiếu nữ yếu điệu mà có thể tiếp được một chuông khá uy mãnh của mình như vậy. Tuy mình chỉ xuất năm thành công lực nhưng dường như đối phương cũng chưa vận dụng hết khả năng. Vì quá ngạc nhiên nên nhất thời chàng đứng thộn người ra nhìn thiếu nữ.

Còn thiếu nữ thấy mình xuất chuông lực uy mãnh như vậy mà không đánh lui được đối phương thì kinh hãi cũng không ít, nàng kêu một tiếng rồi thi triển thế Đảo Thái Liên Hoa Bộ, thu chuông lui bước. Tả thủ của nàng liền xuất ra, hai ngón tay giữa điểm vào cổ tay Giang Hải Phong, còn Giang Hải Phong chẳng những kinh ngạc trước thân thủ của đối phương mà còn không nhẫn tâm đả thương nàng. Lúc này thấy ngọc chỉ của nàng điểm tới thì chàng mỉm cười, hữu thủ trầm xuống, ngũ trảo hướng lên trên, bạch y thiếu nữ buột phải thu chiêu lui bước.

Lần này nàng lui bốn năm bước mới trụ lại được, sắc diện ửng hồng, đôi mày liễu chau lại tựa như vừa kinh hãi vừa phẫn nộ. Nàng nói:

- Người cho rằng người có thể thắng được ta chăng?

Giang Hải Phong chỉ cười cười mà không nói gì, bạch y thiếu nữ liếc nhìn Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đứng bên cạnh, thần thái của nàng chợt lộ vẻ hổ thẹn, thực ra thì lúc này nàng đã ở vào thế không thể hạ đài rồi. Bởi lẽ, trước đó nàng đã xuất đại ngôn, bây giờ chẳng có lý nào chưa thắng mà rút lui. Do vậy, nàng nghiêng rằng quát lớn:

- Tiếp chưởng!

Thân hình nàng tung lên không trung cùng lúc với tiếng quát, thân pháp uyển chuyển như thiên hạc, đợi đến lúc gần tiếp cận với đỉnh đầu của Giang Hải Phong thì tả chưởng bỗng nhiên đẩy mạnh ra.

Giang Hải Phong cảm thấy một luồng kinh lực uy mãnh chụp xuống đầu, chàng biết thiếu nữ này vì nóng lòng tranh thắng nên vận hết nội lực xuất ra, do đó trong lòng chàng cũng thầm kinh động.

Tuy nhiên, chàng cười nhạt và thầm nghĩ:

- “Cô nương này thật to gan, nếu ta làm cho cô ta té ngã xuống đất thì e rằng cô ta sẽ lập tức xuất một chưởng liễu mạng nữa.”

Nghĩ thế, nhưng chàng và bạch y thiếu nữ vốn vô oán vô thù, làm sao chàng có thể hạ độc thủ.

Chàng quát lớn:

- Nha đầu không biết lợi hại.

Theo tiếng quát thì nửa thân người chàng cũng ngửa ra sau, song chưởng án giữa ngực mà đẩy lên. Đây chính là công phu Lưỡng Cực Thần Công mà chàng đã ngày đêm khổ luyện suốt mười năm trên hoang đảo.

Song chưởng xuất ra với một cương một nhu theo thế Vi Đà Bổng Chử (đuôi lạc đà nâng cái chày), chưởng lực của bạch y thiếu nữ chưa xuống tới đích thì đã bị một đạo kinh khí từ dưới đẩy lên. Lực đạo của luồng kinh khí này uy mãnh đến độ có thể làm ngưng huyết mạch và khiến cho lực phủ ngũ tạng hoàn toàn vỡ nát. Bạch y thiếu nữ cậy thân võ công hơn người, hành tẩu giang hồ khinh thị thiên hạ nhưng đây là lần đầu tiên nàng lãnh giáo thử công phu huyền nguyên nội khí của Giang Hải Phong. Do vậy mà nhất thời hồn xiêu phách tán, kinh hãi không thôi.

Chợt nghe Giang Hải Phong khẽ quát:

- Đi!

Thân hình của bạch y thiếu nữ lập tức bay lên như một quả cầu.

Giang Hải Phong bất giác kinh ngạc, chàng buộc miệng nói:

- Không xong rồi!

Lời chưa dứt thì chàng tiến bước lên trước, song thủ giật mạnh ra sau nhằm kiềm chế hai đạo Lưỡng Cực Thần Công lại. Nhờ thế mà bạch y thiếu nữ lộn người lên trên không trung một vòng rồi nhẹ nhàng hạ thân xuống đất. Tuy nhiên, nàng phải lui ra sau bảy tám bước rồi mới trụ thân lại được.

Nhất thời đôi mắt hạnh của nàng tròn xoe, hoa dung thất sắc, chiếc khăn lụa cột tóc cũng bung ra và rơi xuống đất.

Nàng ngẩn người nhìn Giang Hải Phong, ngực thở phập phồng, một lời cũng không nói ra được.

Giang Hải Phong cung thủ, cúi người nói:

- Công phu của cô nương khiến người ta bái phục, nhưng xin cô nương chớ trách tại hạ nhất thời lỡ tay.

Thiết Chuồng Hắc Ưng bên cạnh quan chiến nhưng dường như cũng hoa cả mắt. Lão đã sống đến chừng này tuổi nhưng chưa từng trông thấy thứ công phu ảo diệu như của Giang Hải Phong. Xem đến đây thì lão không kềm chế được nên vỗ tay reo lên:

- Tuyệt... tuyệt lắm...

Lão quét mục quang nhìn qua bạch y thiếu nữ và nói tiếp:

- Thế nào? Cô nương người có chịu quỳ gối khấu đầu chưa?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Lâu tiền bối chớ ép người thái quá, chúng ta đi thôi!

Chàng nhìn qua thiếu nữ, cung thủ chào và nói:

- Tái kiến!

Nói đoạn chàng dắt ngựa bỏ đi. Lâu Vân Bàng liếc nhìn bạch y thiếu nữ đang đứng như trời trồng, lão cười hì hì rồi cũng cất bước.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì bỗng nhiên nghe thiếu nữ bất khóc, nàng nói:

- Người... người quay lại đã!

Lâu Vân Bàng quay lại và chau mày hỏi:

- Người còn có chuyện gì nữa?

Ngọc diện của bạch y thiếu nữ đã đầm lệ, nàng liên tục dậm chân và nói:

- Lão nhân không biết xấu mặt. Ai gọi lão?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Phải! Phải! Không gọi ta thì thôi. Nhưng cô nương người khóc rồi đấy, không gọi ta thì bọn ta đi vậy.

Bạch y thiếu nữ trừng mắt nhìn lão và lớn tiếng nói:

- Lão bót nói lại có được không? Nói cho lão biết, mười người như lão cũng không phải là đối thủ của bốn cô nương. Lão còn lên mặt nữa à?

Vừa nói vừa nhỏ lệ, lệ mới nổi lệ cũ, cứ thế mà thành dòng rơi xuống. Giang Hải Phong thấy vậy thì bất giác ngớ người. Xưa nay chàng ít giao du với nữ nhân, đặc biệt là đối với tình huống một thiếu nữ đang khóc trước mặt thì quả thật là chàng chẳng có biện pháp gì để ứng phó. Vì thế, đương thời chàng chỉ lấy mắt mà nhìn, tuyệt không có cử động hoặc lời nói nào. Lúc thiếu nữ và Lâu Vân Bàng đối đáp thì chàng vội quay mặt nhìn qua nơi khác. Bạch y thiếu nữ liền nói lớn:

- Ta gọi người đấy, người có nghe thấy không?

Giang Hải Phong chẳng biết làm thế nào nên đành quay lại, chàng gượng cười, nói:

- Thắng bại vốn là chuyện bình thường của con nhà võ, huống hồ cô nương còn chưa thọ thương gì...

Thiếu nữ xen vào nói:

- Đương nhiên là chưa thọ thương! Người cho rằng đánh được người là xong chẳng? Đâu dễ dàng như thế!

Giang Hải Phong ngớ người, chàng liếc nhìn Lâu Vân Bàng đứng bên cạnh rồi ấp úng nói:

- Kỳ quái! Thế này nghĩa là sao?

Bạch y thiếu nữ bước tới trước và nói:

- Kỳ quái cái con khỉ!

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên ngọc diện của nàng đỏ bừng lên, câu nói của nàng cũng khiến Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha.

Giang Hải Phong đưa tay ra hiệu cho Lâu Vân Bàng im lặng rồi nói:

- Cô nương có điều gì, xin cứ từ từ nói, không cần khẩn trương!

Bạch y thiếu nữ ngược nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi nói:

- Người hãy nói cho ta biết danh tánh và nơi cư trú, ta sẽ đi tìm người. Đừng tưởng như thế là xong.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Cô nương và tại hạ vô thù vô oán, việc gì phải làm thế?

Bạch y thiếu nữ trừng mắt hạnh, nàng cố nén tức giận và cười nhạt, nói:

- Ai nói vô thù vô hận? Giữa chúng ta là đại thù đại hận.

Giang Hải Phong vẫn tỏ ra thản nhiên, chàng nói:

- Tại hạ là Giang Hải Phong, quanh năm lang bạc kỳ hồ sông biển, không có nơi ở nhất định, vì thế cô nương cũng không tìm ra tại hạ đâu.

Bạch y thiếu nữ liền hỏi:

- Bây giờ người định đi đâu?

Giang Hải Phong suy nghĩ một lát rồi mỉm cười, nói:

- Tại hạ thấy hình như cô nương rất không cam tâm chịu thua. Thế này nhé, nếu cô nương nhất định muốn báo thù thì một tháng sau hãy đến Giang Nam tìm tại hạ. Nhất định tại hạ sẽ ở đó chờ cô nương.

Thiếu nữ mặc nhiên nhìn chàng một hồi lâu rồi mới gật đầu, nói:

- Ta nhất định sẽ đi, ta cũng định đi Giang Nam đây.

Giang Hải Phong lấy làm kỳ quái, chàng nói:

- Cô nương cũng định đi Giang Nam à? Chuyện này sao lại khéo thế.

Thiết Chuông Hắc Ứng cười ha ha rồi xen vào:

- Đại cô nương, lão phu thấy đủ rồi đấy. Tục ngữ nói không đánh không biết nhau, người đánh lão phu cũng xem như đã mất mặt, còn vị lão đệ này tuy đánh bại người nhưng người cũng chưa đến nỗi mất mặt, hà tất phải như thế.

Lão cười ha ha một tràng rồi nói tiếp:

- Được rồi! Chúng ta kết giao bằng hữu nhé.

Thiếu nữ liền nói:

- Ai kết giao bằng hữu với lão? Lão hãy bớt khai khẩu chút đi.

Lâu Vân Bàng cười hì hì, lão nói:

- Không kết giao với lão phu thì hãy kết giao với Giang lão đệ vậy, ta nói cho đại cô nương biết, người ta là thiếu niên kỳ hiệp, đại anh hùng đỉnh thiên lập địa đấy.

Bạch y thiếu nữ nghe vậy thì bất giác liếc nhìn Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền nói:

- Lâu tiên bối, lão nói đùa quá nhiều rồi, chúng ta đi thôi.

Lâu Vân Bàng nghiêm túc nói:

- Cô nương, bọn lão phu phải đi đây, theo lão phu thấy thì cũng nên bỏ qua chuyện này. Kỳ thực, tất cả đều do lão phu mà ra...

Lão ngừng lại hắng giọng rồi nói tiếp:

- Nếu cô nương nhất định muốn báo thù thì có thể đến Sơn Tây tìm lão phu, phần lớn thời gian lão phu đều ở đó. Người chỉ cần hỏi Thiết Chuồng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng thì nhất định sẽ tìm được lão phu.

Dường như bạch y thiếu nữ không để ý đến những lời của lão, đôi mắt thơ ngây của nàng vừa u buồn vừa ai oán, nàng nhìn Giang Hải Phong cũng với thần thái vừa bi thương vừa phẫn nộ. Lâu Vân Bàng nói xong nhưng nàng không có chút phản ứng, dưới mắt một nhân vật lão luyện giang hồ thì tình cảnh này khiến lão hiểu ra ngay. Lão thầm nghĩ:

- “A! Thì ra là chuyện này. Cô nương này trông thanh tú như vậy, nếu thay đổi trang phục thì nhất định sẽ là nguyệt thẹn hoa nhường, đủ để làm say đắm vị Giang lão đệ của ta. Nhưng nếu ta có thể thành toàn cho bọn họ...”

Nghĩ đến đây thì trong lòng lão bất giác vui mừng khôn tả, lão gật đầu và nói:

- Cô nương, lão phu nói đã nửa ngày rồi, cô nương có nghe thấy gì không?

Bạch y thiếu nữ ngẩn người, nàng ấp úng nói:

- Ai... Ai thèm nói chuyện với lão... Nhưng dù sao thì bọn cô nương cũng sẽ không bỏ qua cho hai người đâu.

Miệng nói nhưng mắt vẫn nhìn như dán vào Giang Hải Phong, hồi lâu sau nàng mới quay người đi về phía con bạch mã của mình.

Lâu Vân Bàng hắng giọng nói:

- Cô nương nhớ đấy nhé, vị lão đệ của ta sẽ đợi cô nương ở Giang Nam, hấn kêu bằng Giang Hải Phong, thanh danh sẽ nhanh chóng lan truyền khắp giang hồ, cô nương chỉ cần hỏi là biết ngay.

Bạch y thiếu nữ vẫn không quay đầu lại, nàng cười nhạt rồi nói:

- Bọn cô nương không quan tâm đến chuyện đó.

Lâu Vân Bàng lại lớn tiếng nói:

- Này! Cô nương người hỏi danh tánh của bọn ta, bọn ta cũng phải hỏi danh tánh của cô nương người, đến khi đó có thể bọn ta sẽ đi tìm cô nương người đấy.

Giang Hải Phong bất giác chau mày, chàng định ngăn Lâu Vân Bàng, nhưng lại thấy bạch y thiếu nữ vốn đã chuẩn bị lên ngựa, song nghe nói thế thì nàng lập tức quay người. Vẻ mặt không còn giận dữ mà rạng rỡ hẳn lên, đôi mắt hồ thu nhìn Giang Hải Phong không rời.

Lâu Vân Bàng cười thầm và nghĩ:

- “Khá khen cho tiểu nha đầu người. Ta hỏi người mà người lại nhìn hẩn. Được rồi, phen này thì người làm mai nhất định phải là ta rồi.”

Nghĩ đoạn lão giả vờ cười nhạt rồi nói:

- Cô nương người có dám nói tên họ cho bọn ta biết không?

Bạch y thiếu nữ vẫn không nhìn qua lão, nàng nhìn Giang Hải Phong với ánh mắt đầy tình ý, hồi lâu sau mới khẽ cười và cất giọng đọc:

*Ngọc Thụ Nguyên Bản Thục Thiên Sơn*

*Xuân Hoa Thu Nguyệt Cảnh Độc Lân*

*Chỉ Vì Tự Phụ Chi Diệp Mậu*

*Hà Kham Tục Mộc Cộng Thu Thiên?*

Nàng thuận miệng đọc bốn câu rồi tung người lên ngựa, phóng đi như bay trên con đường nhỏ xuyên qua rừng trúc.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng còn đang ngỡ người thì bạch y thiếu nữ đã quay ngựa lại, nàng cười nhạt rồi nói:

- Giang Hải Phong, người đừng tự cho là ghê gớm, hãy xem ám khí của ta đây.

Miệng nói tay vung, chỉ nghe một tiếng “vù” xuyên qua không trung, theo đó là một mũi tên nhỏ bay về phía Giang Hải Phong. Giang Hải Phong vốn đang phán đoán hàm ý trong bốn câu thơ của cô ta, bỗng nhiên thấy đối phương quay lại và phát ám khí về phía mình thì bất giác cả kinh. Chàng cười nhạt một tiếng và xuất hữu thủ, dùng hai ngón tay trở và giữa kẹp bắt mũi tên một cách nhẹ nhàng.

Bạch y thiếu nữ không chờ đối phương có phản ứng, nàng thấy Giang Hải Phong bắt được mũi tên của mình rồi thì lập tức giục ngựa phóng đi, lần này là đi thật.

Lâu Vân Bàng nhìn theo một lúc rồi vờ đầu bứt tai, nói:

- Cô nương này thật là kỳ quái. Ta hỏi danh tánh cô ta là gì thì cô ta lại đọc bốn câu thơ. Trước khi đi lại còn bắn người một mũi tên.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lão hà tất phải thắc mắc nhiều như thế.

Nói đoạn chàng đưa mũi tên lên xem, đây là loại tên được chế bằng đồng thuần chất, phần đuôi có gắn hai chiếc lông chim, trông rất tinh xảo và cũng khá có phân lượng. Nhìn kỹ thì thấy thân tên có ba chữ triện rất nhỏ, nếu không tinh mắt thì e rằng khó nhận ra được, đó là ba chữ: Tần Tử Linh!

Giang Hải Phong chợt kinh động, chàng vội lật qua mặt bên kia của mũi tên thì thấy có bốn chữ: Tái Ngoại Phi Hồng!

Xem đến đây thì Giang Hải Phong đã hiểu rõ, không cần hỏi cũng biết, danh tánh của cô ta là Tần Tử Linh, còn bốn chữ Tái Ngoại Phi Hồng rất có thể là ngoại hiệu của cô ta.

Thiết Chuông Hắc Ứng Lô Vân Bàng thấy Giang Hải Phong ngấm nhìn mũi tên đến phát ngẩn người ra thì bất giác lão cũng động lòng hiếu kỳ, thế là lão bước lại và mỉm cười, nói:

- Ám khí gì vậy?

Giang Hải Phong hơi đỏ mặt, chàng vội cất mũi tên vào người. Chàng không muốn để Lô Vân Bàng thấy mũi tên này, bởi lẽ chàng sợ lão lại nói đùa. Đồng thời chàng cười cười và nói:

- Chỉ là một mũi tên bình thường mà thôi.

Lô Vân Bàng nheo mắt, cười hì hì, lão thừa biết tất có danh tự trên mũi tên, tuy nhiên lão không muốn nói toạc ra. Lão nhìn Giang Hải Phong rồi cười cười một cách ngây ngô, sau đó mới hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người có nghe đoạn thơ cô ta vừa đọc không?

Giang Hải Phong gật đầu.

Lô Vân Bàng buột miệng đọc lại:

*Ngọc Thụ Nguyên Bản Thực Thiên Sơn*

*Xuân Hoa Thu Nguyệt Cảnh Độc Lân*

*Chỉ Vì Tự Phụ Chi Diệp Mậu*

*Hà Kham Tục Mộc Cộng Thu Thiên?*

Đọc xong thì lão phá lên cười ha ha rồi nói:

- Thế nào, phải mấy câu này không?

Giang Hải Phong ngấm kinh ngạc, không ngờ lão ta lại nhớ rõ ràng như vậy, chàng mỉm cười, nói:

- Một chút cũng không sai. Chúng ta đi thôi!

Nói đoạn chàng dắt ngựa đi vào con đường mòn trong rừng trúc.

Lô Vân Bàng vội gọi con đại ưng của lão rồi vừa đi lão vừa nói:

- Giang lão đệ, lão phu là người thô tục, đọc sách không nhiều, người lại là người có học, người thử nói xem, trong bốn câu thơ của cô ta muốn nói gì vậy?

Giang Hải Phong đã sớm hiểu hàm ý trong bốn câu thơ này, bây giờ nghe hỏi thì bất giác cười nhạt, nói:

- Bài thơ này chẳng qua là tự thuật lai lịch và nguyện vọng của cô ta mà thôi.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên, lão nói:

- Sao người biết như thế?

Giang Hải Phong cười và nói:

- Rất đơn giản, giải thích cho lão nghe cũng không sao.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Câu “Ngọc Thụ Nguyên Bản Thực Thiên Sơn” là ý nói cô ta xuất thân ở Thiên Sơn, rất có thể là cô ta học võ công từ nhỏ ở Thiên Sơn.

Lâu Vân Bàng vỗ tay, nói:

- Đúng, một chút cũng không sai, lão đệ người khá lắm.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói tiếp:

- Câu thứ hai là nói lên cảnh cô đơn buồn tẻ của cô ta ở Thiên Sơn.

Thiết Chưởng Hắc Ứng nghe Giang Hải Phong nói thì cười hì hì và nói:

- Có lẽ là cô nương này muốn xuất giá rồi. Lão đệ, người giải thích tiếp hai câu sau thử xem.

Giang Hải Phong nói:

- Câu thứ ba và thứ tư càng dễ hiểu, “Chỉ Vì Tự Phụ Chi Diệp Mậu, Hà Kham Tục Mộc Cộng Thu Thiên”. Chặng qua là nói nàng luôn tự phụ, không thể cam tâm chịu an bày như những nữ nhân bình thường, do đó mới rời Thiên Sơn đến Trung Nguyên.

Thiết Chưởng Hắc Ứng lắc đầu, mỉm cười, nói:

- Ta thấy hai câu cuối hình như có chút ý chờ đợi một lang quân, chỉ có điều tầm mắt của cô nương này rất cao mà thôi.

Bấy giờ Giang Hải Phong mới vỡ lẽ, thì ra Lâu Vân Bàng này đã hiểu tất cả, chẳng qua là lão giả vờ hồ đồ trước mặt mình mà thôi. Chàng gượng cười, nói:

- Có thể là như vậy, nhưng chuyện đã qua rồi, chúng ta không cần bàn thêm nữa, chúng ta mau lên đường thôi.

Lâu Vân Bàng cười hì hì nói:

- Lão đệ người chớ vội, nơi cần đến đã ở ngay trước mắt rồi.

Lão chỉ tay về phía trước và nói tiếp:

- Đây, người không nhìn thấy gì sao? Ba chữ đại tự Thanh Châu Phủ đấy.

Giang Hải Phong ngẩng đầu nhìn lên, chàng thấy xa xa có bức tường thành mờ nhạt nhưng chẳng thấy ba chữ Thanh Châu Phủ nào cả.

Bỗng nhiên nghĩ đến nhiệm vụ của chuyến đi này nên chàng chau mày nói:

- Lâu tiền bối, tiền bối là tay lão luyện trong chốn giang hồ, lão có biết trên giang hồ có nhân vật nào kêu bằng Tả Nhân Long không?

Lâu Vân Bàng buột miệng hỏi lại một lần nữa, sau đó lão suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, nói:

- Không biết! Nhân vật đó là người ở phương nào?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Tại hạ cũng không rõ, rất có thể là người ở Giang Nam.

Lâu Vân Bàng trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Lão phu cũng không rõ lắm, nhưng chẳng phải lão đệ người định đi Giang Nam đó sao? Ta phải nói cho người biết, Giang Nam là nơi nhân tài xuất hiện, kỳ nhân dị sĩ rất nhiều.

Lão cười cười rồi nói tiếp:

- Nhưng lão đệ người có một thân công phu như vậy thì đến bất kỳ nơi nào cũng không lo sợ.

Giang Hải Phong thở nhàn, nói:

- Cũng chưa chắc như vậy, nên biết trong võ lâm còn có nhiều kỳ nhân ẩn sĩ, anh hùng còn có anh hùng, với chút bản lãnh của tại hạ thì có đáng gọi là gì trong mắt những vị dị nhân ẩn sĩ?

Lâu Vân Bàng thán thưởng, lão thật sự khâm phục sự khiêm tốn của thiếu niên trước mặt, lão cười ha ha rồi nói:

- Lão đệ, người quá khách khí rồi, những người có được khí lượng như vậy thì tiền đồ của người từ nay về sau sẽ mở ra vô hạn.

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười, chàng không quen với những lời tâng bốc của người khác đối với mình, do vậy mà nhất thời chàng cảm thấy Lâu Vân Bàng này hơi lẩm chuyen.

Hai người đi một đoạn nữa thì đã thấy có người đứng trên lầu của cửa thành, cạnh đó quả nhiên có ba chữ lớn: Thanh Châu Phủ. Dưới cửa thành có nhiều du khách ra ra vào vào, bước nối bước liên miên bất tuyệt.

Giang Hải Phong từ nhỏ sống cô độc trên hoang đảo, bình thời chỉ biết gió núi sóng biển, chưa từng tiếp xúc với nơi thị thành náo nhiệt, do vậy mà từ khi vào Trung Nguyên, tai nghe mắt thấy sự náo nhiệt với nhiều trò đời của con người thì trong lòng đã sớm có ý chán ghét. Lúc này thấy trước mắt là nơi đông người thì chàng chau mày, tỏ vẻ khó chịu.

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói:

- Vì nha môn mất những vật gì đó nên nơi này ngay cả ban ngày cũng có quan nhân tra xét rất gắt, nếu bình thường thì ra ra vào vào thì thường thường không ai hỏi tới.

Giang Hải Phong ngẩn người, chàng nói:

- Nói vậy há chẳng phiền phức lắm sao? Trên người tại hạ còn mang theo binh khí.

Lâu Vân Bàng nói:

- Người và ta cứ yên tâm, nghe nói tặc nhân là một kẻ thấp lùn, trên đầu có bướu, bọn quan nhân chỉ muốn bắt người như thế mà thôi.

Nghe vậy thì Giang Hải Phong cũng yên tâm. Hai người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đến cổng thành, nơi này có nhiều hành nhân xếp hàng để qua từng người một. Hai bên thành có bảy tám tên quan binh, quan sát rất kỹ từng hành nhân một.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng đành phải xếp hàng để vào thành, bộ dạng kỳ quái của Giang Hải Phong bất giác khiến bọn quan binh để ý. Bởi lẽ mọi người đều bện tóc hoặc búi tóc lên cao, chỉ một mình chàng là xõa tóc, sau đó bọn chúng tưởng chàng là đạo sĩ nên để cho đi qua.

Cả hai đều đói khát nên vội tìm đến tửu quán.

Vì luôn nghĩ đến sự an nguy của Tịch Ti Ti nên Giang Hải Phong định bụng là tạm lưu lại Thanh Châu phủ một ngày để thăm dò tung tích Tả Nhân Long. Tất nhiên là Lâu Vân Bàng không chút dị nghị, thế là hai người tìm đến trọ tại khách điểm kê bằng Lão Phúc An ở phía đông thành. Đây là khách điểm lớn nhất trong thành, phòng rộng và được bài trí rất thanh nhã.

Sau bữa cơm tối thì Giang Hải Phong vào phòng chải tóc, vì để tránh phiền phức không đáng nên chàng nghe theo lời đề nghị của Lâu Vân Bàng, bện tóc giống như mọi người.

Đợi đến lúc bện tóc xong, nhìn mình trong gương đồng thì cơ hồ Giang Hải Phong không còn nhận ra mình. Lâu Vân Bàng lại cười hì hì và tán tụng:

- Như thế trông lão đệ người càng anh tuấn hơn trước.

Giang Hải Phong cảm thấy chuyện bện tóc tuy là bất đắc dĩ nhưng quả thực cũng chẳng có ảnh hưởng gì. Thế là chàng lên giường ngồi vận công điều khí.

Lâu Vân Bàng không dám làm kinh động nên đưa con đại ưng đi ra ngoài. Đối với lão mà nói, việc kết giao với một thiếu niên có võ nghệ cao cường như Giang Hải Phong là một chuyện đại khoái. Do đó, lão đã quyết tâm theo Giang Hải Phong đi Giang Nam một chuyến. Còn Giang Hải Phong, chàng cũng không có lý do gì cự tuyệt lòng nhiệt tình của vị bằng hữu vong niên chân thành trực tính này. Vả lại Thiết

Chưởng Hắc Ứng là người từng trải nhân tình thế thái nên tất sẽ là người đồng hành tốt đối với Giang Hải Phong trên đường đi.

Thiết Chưởng Hắc Ứng Lâu Vân Bàng đưa con đại ưng ra khỏi khách điểm rồi hòa vào dòng người qua lại trên đường đạo quan. Bộ dạng của lão rất kỳ quái nhưng lão chẳng để ý tới, áo ban ngực để lộ làn da đen bóng, bím tóc quấn vào cổ, trên đỉnh đầu mồ hôi và cát bụi, đôi giày vải rách toạc trước mũi, để lộ mấy ngón chân đầy cát bẩn.

Lão đi trong đám đông mà miệng luôn quát:

- Đây! Mọi người tránh ra, cẩn thận một chút, chim của ta có thể mổ người đấy.

Ai thấy lão cũng đều vội vàng tránh xa, thứ nhất là sợ con đại ưng trên vai lão, thứ đến là sợ thân hình dơ bẩn của lão, không may chạm vào thì thật là xúi quẩy. Nhưng Lâu Vân Bàng vẫn an nhiên tự đắc, nơi nào có náo nhiệt thì lão đến nơi đó, trước mặt có một nơi bán bánh bao, người vây quanh không ít, lão cũng đi tới và lớn tiếng nói:

- Đây! Tiểu nhị, hãy chào chim của ta một tiếng.

Nói đoạn lão chen vào trong và tiếp:

- Bán cho ta một cái bánh bao nóng, dứt cho chim của ta ăn.

Tên bán bánh bao giật thót người, đây là lần đầu tiên hắn thấy một con chim ưng lớn như thế. Hắn vội vội vàng vàng gói bánh đưa cho Lâu Vân Bàng trước. Lâu Vân Bàng lấy bánh bao cho con đại ưng ăn, vừa định quay trở ra thì bỗng nhiên lão thấy một tiểu tử đội mũ rộng vành, đứng bên cạnh nhìn lão chăm chăm. Trước ngực tiểu tử này có dán một miếng cao, thân hình ốm yếu, sắc diện xanh xao, giày vải dưới chân cũng rách toác. Toàn thân hắn cũng dơ bẩn chẳng khác gì Lâu Vân Bàng.

Đồng bệnh tương lân, anh hùng mộ anh hùng, Lâu Vân Bàng thấy dáng vẻ của tiểu tử kia như vậy thì bất giác chú ý đến hắn.

- o O o -

**Hết Tập 3**